

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.181/2022/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szász és Kiss Ügyvédi Iroda (Cím5 ügyintéző: dr. Kiss D. Ágnes ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) **felperesnek** a Fiák Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe1, ügyintéző: dr. Fiák István ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (alperes1) **alperes** ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 19.M.70.445/2021/14. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 62.500 (hatvankettőezer-ötszáz) forint és ÁFA másodfokú perköltséget. A le nem rótt 200.000 (kétszázezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2019. augusztus 7. napjától állt az alperes alkalmazásában, irodai munkatárs munkakörben. A felperes a veresenyirodán dolgozott, ahol munkaköri feladatai közé tartozott a pályabeosztások elkészítése, engedélyek adminisztrálása, átigazolásokkal, tagfelvétellel kapcsolatos feladatok, adatszolgáltatás. A irodán elvárt rend szerint a rutin feladatokon túli

feladatokat, így az adatszolgáltatással kapcsolatos feladatok elvégzését minden esetben a közvetlen felettséssel kellett jóváhagyni kiküldést megelőzően.

[2] Az alperes 2019. decemberében - az alperesi vezetékes telefon meghibásodása miatt - a irodán mobiltelefont rendszerezített, amelynek célja a meghibásodott irodai telefon pótlása volt. A felperes 2019. december 17. napján az alperesi mobiltelefont magához vette, hazavitte, majd megkezdte a korábban kiírt szabadsága letöltését. A felperes az így birtokába került telefonra érkező hívásokat egy másik irodai munkatárs mobiltelefonjára irányította át, melyről a felperes felettese a későbbiekben tudomást szerzett. Ezt követően a felperes és felettese között az alábbi sms-váltás zajlott:

[3] „- Szia, a iroda telefonját juttasd vissza a szövetségbe. Nem otthoni használatra kaptuk. Köszí, felettes neve”

[4] -Nem használom, át van irányítva referensre Azért hoztam el, mert 23-án sehogy se tudott volna hozzám kerülni. Minden hívás referensnél csörög, anélkül, hogy kiadtuk volna a számát, vele beszéltek ezt meg.

[5] -Addig, amíg dolgozik bárki is az irodán, itt kell lennie a szövetségben a telefonnak. Az, hogy Ti mit egyeztetetek, az egy dolog, Velem senki nem egyeztetett.

[6] -Jó, 23-án hogy kerül hozzám? Vagy telefon nélkül tartok ügyeletet? Nem értem mi a gond ezzel, nem beszéltek meg Veled, mert gondoltuk nem terhelünk minden csipcsup ügygel, meg tudtuk oldani hogy működjön.

[7] - Nincsenek csipcsup ügyek, azért vannak problémák, mert úgy gondoljátok.... Majd én eldöntöm mi a csipcsup. A telefont azért kaptuk, hogy hétfőtől péntekig elérhető legyen az iroda! A vonalas telefont se vitted haza, ha jól gondolom. Ott van az e-mail, ha valami fontos dolog van.

[8] - De elérhető. Annál a személynél csörög, aki ..... nem értem a problémát, komolyan.... Mellesleg én is folyamatosan figyelem, még szabi alatt is.

[9] - A telefonnak a szövetségben kell lennie. Ennyi!

[10] *-Egyeztetek referenssel, jelenleg vidéken vagyok. Azért azt megjegyzem, hogy az elmúlt hetekben, míg név1 is itt volt, több ízben kérdeztelek Téged is és a többiek is, hogy hogyan tudjuk megoldani a telefon átadást, válasz sosem jött rá csak annyi, hogy oldjuk meg. Véleményem szerint megoldottuk, mert működik, elérhetőek vagyunk. Az, hogy egy készülék fizikailag hol van, az a 21. században nem kellene, hogy probléma legyen. Egyedül én próbáltam ezt megoldani egyedül nekem jutott eszembe. Ha működőképes megoldást találok rá, az meg nem megfelelő. A készülékért és azért, hogy semmilyen privát célú felhasználás nem fog történni vele, természetesen felelősséget vállalok.*

[11] *-Kedves felperes neve! Velem erről biztos nem beszéltél, mert már akkor is elmondtam volna ugyanezt, amit leírtam. A telefon a szövetség tulajdona és nem engedélyezték, hogy elvigyük. NEM ELVITELI HASZNÁLATRA KAPTUK, HANEM, HOGY KIVÁLTSA A VEZETÉKEST! A továbbírást is költsége van! Nem hiszem, hogy a gazdasági vezető jóváhagyta volna. A vitát befejeztem!*

[12] *-Nem vitatkozom, csak próbálom megoldani a helyzetet. Szívesen kérek engedélyt név2-től, ha jóváhagyod.*

[13] *-Nem hagyom jóvá!”*

[14] A felperes két nap elteltével visszavitte a telefont.

[15] 2020. januárban az alperes TAO Igazgatóságáról adatszolgáltatási megkeresés érkezett a iroda vezető részére, melyet a vezető az alábbi email kíséretében küldött meg a felperes részére:

[16] *„Szia felperes neve!A lenti táblázatot pénteken 13:00-ig kérném elkészíteni a lentiek szerint.*

Nagyon köszönöm. Üdv, felettes neve”

[17] 2020. január 17. napján a felperes közvetlenül az adatkérő részére megküldte a kért adatokat azzal, hogy a tavalyi szezon versenyengedéllyel rendelkező sportolói létszámokat már nem lehet lekérni a rendszerből. A versenyirodán nincs olyan dokumentum, amiből ez kinyerhető.

Az adatszolgáltatás hiányait utóbb a felperes közvetlen felettese pótolta. Ezzel egyidejűleg ugyanezen nap a felperes részére elektronikus levelet küldött a következőkkel: *„Kedves*

felperes neve! Csak az iránt érdeklődnék, ha kiadok egy feladatot, azt miért nem én kapom vissza úgy, hogy a leveledből kiderül, vannak kérdések, amit, ha felteszel, megkapod a választ. A jövőben, ha én kiadok egy feladatot, azt én is szeretném visszakapni, mivel szeretem leellenőrizni, hogy úgy történt meg a feladat végrehajtása, ahogy kell, ebben az esetben se úgy történt. Ha kérdezel, minden kérdésre a választ tudtad volna. Ahogy már a múltkor is elmondtam, most ismét megteszem, csak az engedélyemmel mehet tovább minden adat, amit a iroda kiad. Aki ezt nem tudja betartani, az nyugodtan jelezze felém és e szerint fogunk eljárni a továbbiakban. Nagyon köszönöm. Üdv, felettes neve”

[18] *„Kedves felettes neve! Ne haragudj, de a leveledből nem derült ki, hogy Neked kell visszaküldjem, azt kérted, hogy „A lenti táblázatot pénteken 13:00-ig kérném elkészíteni a lentiek szerint. A lentiek alapján kért adatok megküldtem. Voltak kérdéseim, de mivel ezek az adatok a TAO osztálynak kellettek, így gondoltam EB alatt nem terhellek feleslegesen, és egyből az illetékessel beszélek, aki kérte a táblázatot. A kérdéseimre választ kaptam. Ezek alapján készült el a táblázat. Azért csináltam tegnap majdnem éjfélig és küldtem el azonnal, jóval a határidő előtt, ha igazgatóhelyettesnek vagy tanúlnak vannak észrevételei, azt 13:00-ig orvosolni tudjam. Nem gondoltam, hogy problémát okozok Neked ezzel. A jövőben mindent Rajtad keresztül fogok validáltatni és engedélyeddel továbbküldeni. felperes neve”*

[19] *„Kedves felperes neve! Az se volt benne, hogy küldd tovább! A felettesed én vagyok! Ha adok egy utasítást, azt anélkül, hogy megbeszéled velem, jóváhagyom, nem küldöd el! Ha ez nem világos a számodra, akkor olvasd el a munkaszerződésedet. Nem minősítem, hogy attól kéred az adatokat (segítséget), akik a versenyirodától kérik úgy, hogy ezeket mi is megtudjuk saját erőből oldani. A TAO csoport levelében nem volt időpont az adatszolgáltatásra vonatkozóan, azt én kértem tőled! Azt már leírtam neked egyszer, most leírom még egyszer, ne te dönts el, mi fontos és mi nem, mivel zavarasz és mikor, nem a te dolgod mérlegelni, majd én eldöntöm. Azt, hogy mennyi időt fordítasz egy munkára, az a személyes ügyed, nagyon sok kollégáról tudok, akik rendszeresen dolgoznak éjszaka az épületben vagy otthon és hétvégén is, de még senkit nem láttam, hogy ezt hirdetné. felettes neve”*

[20] *„Kedves felettes neve! Rendben, értek mindent. felperes neve”*

[21] A felperes a közvetlen felettese házastársával közösen dolgozott egy sportegyesületben. 2019. decemberében a felperes és közvetlen felettese házastársának munkakapcsolata megszakadt.

[22] Az alperes 2020. február 6. napján a felperest megbeszélésre hívta, ahol felajánlotta részére a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetést azzal, hogy ha azt nem fogadja el, akkor felmondással megszünteti a munkaviszonyt. A felperes a közös megegyezést nem fogadta el, az átadni kívánt felmondás átvételét megtagadta, és az átvétel megtagadásáról készült jegyzőkönyvet sem volt hajlandó aláírni. Az alperes az átvétel megtagadásáról jegyzőkönyvet vett fel, majd a felmondást postai úton küldte meg a felperes részére.

[23] A felmondás indokolása szerint a felperes több alkalommal megszegte a munkaszerződésében, valamint a munkaköri leírásban foglalt kötelezettségeit és a közvetlen felettes utasításaitól eltérően végezte munkáját.

1. A felperes az alperes tulajdonát képező mobiltelefont a 2019-es év végén munkáltatói, illetve közvetlen felettesi hozzájárulás nélkül hazavitte, valamint a készülék hívásforgalmát átirányította egy irodai munkatársa telefonjára. Az említett telefon az alperes székhelyén, a veresenyirodán üzemelő meghibásodott vezetékes telefon helyettesítésére szolgál. A mobilkészülék nem minősül a felperes szolgálati telefonjának, annak az alperes székhelyéről történő elvitelére a felperes felhatalmazást nem kapott. Amikor a felperes felettese észlelte, hogy a telefon nincs a helyén, megkérte a felperest, hogy vigye vissza a készüléket az alperes székhelyére, azonban a felperes még vitába is bocsátkozott felettesével, a készüléket nem szándékozott visszavinni.

2. A felperes közvetlen felettese 2020. január 15. napján feladatot adott a felperesnek. A felperes a késznek vélt feladatot 2020. január 16. napján elektronikus úton kiküldte az alperes másik szervezeti egységének a felettese jóváhagyása, ellenőrzése nélkül. A kiküldött feladat nem volt maradéktalanul befejezett, több kérdés nem került tisztázásra. A felperest felettese tájékoztatta, hogy a megválaszolatlan kérdésekre tőle választ kapott volna, illetve ő szükség esetén kiegészítette volna a késznek vélt munkát, hogy az hiánytalanul kerülhessen megküldésre az alperes másik szervezeti egysége részére. A felperes felettese ekkor felhívta a felperes figyelmét, hogy az általa kiadott feladatokat minden esetben megküldeni szükséges a iroda vezetőjének ellenőrzésre, jóváhagyásra, illetve közvetlenül nem küldhet ki feladatot előzetes jóváhagyás nélkül.

3. A felperes munkaszerződésében napi 8 órás munkaidő van előírva, melyet a felperes számos igazolható esetben nem tartott be.

Kereset és ellenkérelem

[24] A felperes keresetében a jogellenes felmondás jogkövetkezményeként 2.100.000.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés, valamint 400.000.- forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felmondás átadásakor, annak szóbeli ismertetésekor mindösszesen két indokot ismertettek, a mobiltelefonnal kapcsolatos indok nem hangzott el, így annak vizsgálatára a perben már nincs lehetőség. Mindazonáltal előadta, hogy kizárólag az alperes érdekeit tartotta szem előtt akkor, amikor a mobiltelefont magával vitte, annak biztosítása érdekében, hogy az alperes az ünnepi időszak alatt is elérhető legyen telefonon. Egyébiránt ezt a magatartást lezártak tekintették a telefon székhelyre juttatásával.

[25] A 2020. január 15-i feladattal kapcsolatban előadta, hogy az alperesnek nem volt elvárása a feladatok jóváhagyása, arra nem is lett volna lehetőség, egyrészt mert annyira sok és szerteágazó feladat volt, másrészt pedig azért, mert közvetlen felettese sokszor nem tartózkodott a székházban. Állította, hogy a feladatot hiánytalanul végezte el. A vezető 2020. január 17-i emailje írásbeli figyelmeztetésnek minősül, így ennek az indoknak a felmondásban való szerepeltetése többszörös szankciót jelent.

[26] A 3. indokkal kapcsolatban előadta, hogy közvetlen felettese engedélyezte számára, hogy korábban fejezheti be a munkavégzést a keddi és csütörtöki napokon, figyelemmel az egyéb munkavégzésére.

[27] A felmondás indokának valótlanúsága és okszerűtlensége mellett joggal való visszaélésre is hivatkozott. Előadta, hogy a felmondás mögöttes indoka a felperes és a közvetlen felettesének házastársa közötti konfliktus volt.

[28] A sérelemdíj körében arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a becsületét és a jóhírnevét, harmadik személyek is tudomást szereztek a munkaviszonya megszüntetéséről az alperestől, valamint a közvetlen felettes leveleinek stílusát is becsületsértőnek értékelte.

[29] Az alperes kérte a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felmondás indoka világos, valós és okszerű. Állította, hogy a felperes magatartása hiúsította meg a felmondás indokainak teljes körű közlését az átadás megkísérlésekor azzal, hogy a felperes nem kívánta átvenni a felmondást és annak ismertetését megelőzően eltávozott. A telefon hazavételére nem volt lehetőség, de a felperesnek nem is kellett az ünnepi időszakban az otthonában ügyeletet tartania. Az a magatartás, hogy a felperes engedély nélkül a veresenyiroda telefonját hazavitte, azt átirányította egy munkatárs telefonjára, majd a visszavételére vonatkozó felettesi utasítással vitába szállt, a készüléket pedig csak később vitte vissza, jogszerűen alapozta meg a felmondást. Vitatta, hogy joggal való visszaélés történt volna, és hogy megsértette volna a felperes személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[30] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[31] A határozat indokolása szerint az elsőfokú bíróság elsődlegesen abban foglalt állást, hogy mely munkáltatói indokokat kell vizsgálni az eljárás során. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy nincs jelentősége, hogy a 2020. február 6-i megbeszélésen mi hangzott el, miután az alperes állította, hogy a szóban el nem hangzott indokokat az írásba foglalt, átadni megkísérelt felmondás tartalmazta. Annak volt tehát jelentősége, hogy az átadás

megkísérlésekor rendelkezésre álló írásbeli felmondás mit tartalmazott. munkáltatói jogkör gyakorló tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy előfordulhat, hogy a szóbeli ismertetéskor a telefonnal kapcsolatos indok nem hangzott el, de azt az írásba foglalt felmondás tartalmazta. Önmagában az, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a szóbeli ismertetéskor nem említette a telefonnal kapcsolatos okot, nem bizonyítja, hogy azt az átadás megkísérlésekor jelen lévő irat sem tartalmazta. Miután az okirat átvételét a felperes tagadta meg, a postán megküldött okirattal szemben a felperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy az alperes eltérő tartalmú felmondást kísérelt meg számára átadni, az okirat tartalmára azonban önmagában abból, hogy szóban mi hangzott el, nem lehet a bizonyítottság szintjét elérően következtetni. Az elsőfokú bíróság ezért elsődlegesen nem a megszerzés jogellenes volta miatt mellőzte a felperes által az átadás megkísérlésekor készített titkos hangfelvétel felhasználását, hanem azon okból, hogy az szükségtelen volt.

[32] A mobiltelefonnal kapcsolatos indok tekintetében az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes az alperes elérésére szolgáló vezetékes telefon kiváltására rendszeresített mobiltelefont munkáltatói engedély, hozzájárulás nélkül hazavitte, majd azt munkáltatói felszólításra sem vitte vissza nyomban, hanem a felettesével a kérdésben indokolatlan vitába bocsátkozott. A felperes maga sem állította, hogy engedélyt vagy felszólítást kapott volna a telefon hazavitelére. Az elsőfokú bíróság a telefon nem vitatott rendeltetéséből is arra következtetett, hogy annak esetleges hazaviteléhez nyilvánvalóan munkáltatói hozzájárulásra lett volna szükség. Az a felperesi hivatkozás, hogy otthoni ügyeletet kellett tartania, melyhez szükség volt a telefonra, nem nyert bizonyítást, az ügyelet elrendelését, tényét nem támasztották alá a meghallgatott tanúvallomások. Mindezek alapján azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes engedély nélkül vitte haza az alperes irodai telefonját. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a becsatolt SMS váltás hangulata és hangneme egyértelművé tette azt, hogy a felperes a felettesével olyan kérdésben bocsátkozott ezt követően hosszasan vitába, amellyel kapcsolatban a felettesi utasítás egyértelmű volt. Az SMS váltás tartalmát a bíróság szerint nem lehetett a felperes által hivatkozott együtt gondolkodásnak, javaslatok tételének tekinteni, már csak azért sem, mert a felperes felettese ezt nem kérte a felperestől. Ehelyett felszólította a felperest, hogy a telefont a szövetségbe vigye vissza, a felperes azonban a felszólítás ellenére annak nem tett eleget, hanem vitába szállt a munkáltatói utasítással. A felperes a telefont mindössze két nap elteltével vitte vissza. Az elsőfokú bíróság szerint a felmondás ezen indoka valós és okszerű. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy miután az alperes nem azonnali hatályú felmondással szüntette meg a felperes munkaviszonyát, ezért nem volt szükség minősített kötelezettségszegésre a munkaviszony megszüntetéséhez. Értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes egyértelmű felszólítást kapott, az pedig, hogy a vezető az aktuális helyzetet rendezte, nem jelenti azt, hogy utóbb a kötelezettségszegés a felmondás indokát ne képezhetné.

[33] A második indok kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek az elvégzett feladatot a továbbküldést megelőzően jóvá kellett volna hagyatnia a felettesével. Az elsőfokú bíróság szerint a irodai munkatársak vallomásának volt jelentősége, mert a kialakult munkahelyi rendre ők tudtak nyilatkozni. A meghallgatott irodai munkatársak, felettes és referens egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a vezetőnek az volt az elvárása, hogy az adatszolgáltatást a munkavállalók a vezetővel egyeztessék. Ezt erősíti a közvetlen felettes felpereshez írt levele is, ami tartalmazza, hogy „ahogy már a múltkor mondtam”. tanúl tanú is úgy nyilatkozott, hogy adatot csak úgy fogadott el, ha a vezető is benne volt a levelezésben,

mivel így tekintették azt hitelesnek. Emellett megállapítható volt, hogy a felperes hiányosan szolgáltatott adatokat, amelyet a saját maga által írt email, valamint felettes és igazgatóhelyettes tanúvallomása alátámasztott. Az is tényként volt megállapítható, hogy az adatokat utóbb felettes pótolta. felettes azt is elmondta, hogy egyebek között azért is volt szükség a felettes általi ellenőrzésre, mert bizonyos adatokhoz csak a vezetők fértek hozzá. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy önmagában a felperesi e-mailből is az tűnt ki, hogy nem volt teljes körű az adatszolgáltatás. E tekintetben is kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy nem minősített kötelezettségszegést kellett vizsgálni, ezért a felmondás indoka e tekintetben is valós és okszerű, különösen együtt értékelve a mobiltelefonnal kapcsolatban tanúsított magatartással.

[34] A harmadik felmondási indok tekintetében az elsőfokú bíróság annak valótlanságát állapította meg.

[35] Az elsőfokú bíróság vizsgálta a joggal való visszaélést, melynek körében rögzítette, hogy a felperes azon túl, hogy együtt dolgozott a közvetlen felettese házastársával, majd egy idő után már külön folytatták útjukat, további tényt nem bizonyított. A közvetlen felettes tanúvallomásában azt adta elő, hogy házastársa az előállt helyzetet elfogadta, a felperesre nem haragudott, a munkáltatói jogkör gyakorlója pedig úgy nyilatkozott, hogy a munkaviszony megszüntetése a felmondásban írt indokok alapján történt, arról egyébként sem felettes kezdeményezésére döntött, a perbeli időszakban a felperes és felettes házastársa közötti konfliktusról nem is volt tudomása. A joggal való visszaéléshez nem csak a konfliktust kellett volna bizonyítani, hanem azt is, hogy ez vezetett a felmondáshoz, de még a konfliktus sem volt bizonyított. E tekintetben a bizonyítatlanságot a felperes terhére kellett értékelni, így nem volt megállapítható joggal való visszaélés.

[36] Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta a sérelemdíj iránti keresetet. Az indokolás szerint a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a munkaviszony megszüntetéséről az alperes harmadik személyek részére a felperes emberi méltóságát sértő módon adott tájékoztatást, és a becsatolt levelezés sem tekinthető személyiségi jogot sértőnek. A levelek valóban indulatos hangvételűek, azonban nem érik el azt a fokot, amely becsületsértést valósít meg. Az, hogy egy vezető a rosszallásának, nem tetszésének milyen módon ad hangot, nem jogi elbírálás alá eső kategória, amennyiben az nem éri el a személyiségi jogsérelem szintjét.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[37] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 294. § (4) és (6) bekezdését, a 2. § (2) bekezdését, a 279. § (1) bekezdését, az 522. § (1)

bekezdés a) pontját, valamint a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (2) bekezdését és 66. § (2) bekezdését.

[38] Előadta, hogy a Pp. 522. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania minden telefonra vonatkozó tájékoztatás, szabályozás meglétét és tartalmát, éppen úgy, mint a jóváhagyási kötelezettségre vonatkozó belső szabályzat létét és tartalmát. Miután az alperes ezeket nem tudta bizonyítani, ezért a bizonyítatlanság az ő terhén marad.

[39] Ezen túl az elsőfokú bíróság nem kísérelte meg a tanúvallomások közötti, valamint a tanúvallomások és a fél közötti ellentét tisztázását szembesítéssel. A bírói gyakorlat szerint lényeges eljárási szabályt sért a bíróság, ha az ellentétes tartalmú vallomások ellentmondásait a tanúk szembesítése útján nem kísérel meg feloldani (BH1989.201).

[40] Elmulasztotta továbbá az elsőfokú bíróság a Pp. 294. § (4) bekezdése szerint felettes tanút az elfogultságára nyilatkoztatni, amely eljárási szabálysértés. Miután az elsőfokú bíróság döntését a tanúvallomására alapítva hozta meg, ezért e kérdésnek nagy jelentősége van.

[41] Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság jogellenesen mellőzte a hangfelvétel felhasználását. E körben előadta, hogy a postán megküldött felmondás tartalmazta csupán a mobiltelefonnal kapcsolatos felmondási indokot, de mivel az a személyes megbeszélésen nem hangzott el, így ezen indok nem képezhette a felmondás indokát, így a bíróság azt nem is vizsgálhatta volna. Ezt a felperes a hangfelvétellel tudta volna igazolni, ettől azonban elzárta a bíróság. E körben kérte értékelni, hogy az alperes az eljárás során ellentmondásosan nyilatkozott a február 6-i személyes megbeszélésen elhangzottakról: a 2020. október 22-i előkészítő iratban azt állította, hogy munkáltatói jogkör gyakorló tájékoztatta a felperest arról, hogy eltért az utasítástól, amikor a telefont jogosulatlanul elvitte. Ezzel szemben a 2020. október 13-i tárgyalási jegyzőkönyvben az alperesi képviselő már úgy nyilatkozott, hogy nem vitatja, hogy a mobiltelefonos indok volt az, ami a megbeszélésen nem hangzott el. felettes tanúvallomásában az szerepel, hogy a telefon, mint indok elhangzott, ugyanakkor ezt munkáltatói jogkör gyakorló tanúvallomása cáfolta, aki elmondta, hogy előfordulhat az, hogy ezen a szóbeli megbeszélésen tőle nem hangzott el a mobiltelefonnal kapcsolatos indok, de emlékei szerint azt felettes említette. Az alperesi ellenkérelemben és viszontválaszban ugyanakkor az szerepel, hogy azért nem hangzott el ezen indok a felmondás közlésekor, mert a felperes nem hallgatta végig a tájékoztatást. Előadta, hogy az alperes olyan jegyzőkönyvet vett fel, amely a valóságtól eltérő adatokat tartalmaz, hiszen maga az alperes is elismerte, hogy munkatársul nem volt jelen a megbeszélésen, így értelemszerűen nem írhatta alá a jegyzőkönyvet, ezt a körülményt mégsem értékelte a bíróság.

[42] munkáltatói jogkör gyakorló a meghallgatása alkalmával úgy nyilatkozott, hogy „azt, hogy a felperesnek esetlegesen konfliktusa volt felettes házastársával, csak a per megindítását követően tudtam meg”. Ebből a felperes álláspontja szerint arra lehet következtetni, hogy az

alperes tájékoztatta őt az ügyben felmerült kérelmekről, hivatkozásokról, és a tanúvallomással kapcsolatban is egyeztetés történt. A bíróságnak ezt értékelnie kellett volna a bizonyítékok mérlegelése során. Önmagában munkáltatói jogkör gyakorló tanúvallomása sem bizonyítja azt, hogy a személyes megbeszélésen lévő papírlapon benne volt mindhárom felmondási indok, amit a postán közölt felmondás is tartalmaz. felettes tanú úgy nyilatkozott a tárgyalás során, hogy „a felperes által becsatolt hangfelvételtől készült jegyzetben foglaltakra úgy nyilatkozom, hogy én nem emlékszem arra, hogy szóról szóra mi hangzott el, de kb. az ott elhangzottakat tartalmazza”. Ebből következtetni lehet arra, hogy az alperes jogi képviselője a meghallgatás előtt megosztotta felettestal a leiratot és feltehetően nem csak arról egyeztetett vele. Ugyancsak nem értékelte azt az ellentmondást a bíróság, hogy felettes úgy nyilatkozott „azt nem tudom, hogy mit írtak bele a felmondásba, ezt nem olvastam. Amint azt említettem, én magát az írásba foglalt felmondást nem olvastam el, de azt, hogy mi került bele, arról tájékoztattak”. Mindezek alapján az alperes nem tudta igazolni, hogy benne volt a mobiltelefonos indok a felmondásban. A felperes kizárólag a hangfelvétellel tudta volna bizonyítani, hogy a felettese elmondott mindent, amit akart a távozás előtt, munkáltatói jogkör gyakorló előadása után pedig felettes kérdésre kijelentette, hogy nincs további indok.

[43] Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a mobiltelefonnal kapcsolatos felmondási indok valós és okszerű. E körben az elsőfokú bíróság a tanúk elfoglaltságát, a tanúvallomások ellentmondását nem vette figyelembe, megsértette a Pp. 294. § (4) és (6) bekezdését és az 522. § (1) bekezdés a) pontját. Az alperesnek kellett volna bizonyítani a telefonra vonatkozó tájékoztatás, szabályozás meglétét, melyet elmulasztott. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat egyoldalúan, egyes részleteket kiragadva értékelt, mely sérti a Pp. 279. § (1) bekezdését. A megállapított tényállás okszerűtlen, lényeges logikai ellentmondásokat tartalmaz. Tényként nem került bizonyításra, hogy bárki is arról tájékoztatta volna a felperest, hogy nem vihető el a mobiltelefon. Erre vonatkozó szabályozás, írásbeli tájékoztatás, esetleges belső szabályzat nem került bemutatásra. munkáltatói jogkör gyakorló tanúvallomásában nem erősítette meg, hogy az elvitel az alperes által tiltott lett volna. Az, hogy nem volt gyakorlat az elvitel, nem igazolja az elvitel tilalmának jelzését. A tanú úgy nyilatkozott, hogy felettes ezt a problémát megoldotta, erre tekintettel az ügyet 2019. decemberében lezártak tekintették, ezért ez már a felmondás indoka nem lehet, pláne több mint egy hónappal később. A szabadságra vonatkozó e-mailet maga az alperes csatolta be A/2. szám alatt, abban benne van, hogy a home office lehetősége adott. Még felettes is elismerte, hogy a home office volt az általános az adott ünnepi időszakban. Mindezek alapján igazolt az ügyelet léte. Vagyis a felperes volt az egyedüli, aki a telefonhívásokat fogadni tudta a megjelölt számon. A telefon ügyeletes telefonként került kijelölésre, ezt az alperes maga leírta, így érthetetlen, hogy a bíróság mi alapján állapította meg a tényekkel ellentétesen azt, hogy nem nyert bizonyítást az otthoni ügyelet elrendelése. Előadta, hogy egyébiránt a bíróság nem hívta fel az ügyelettel kapcsolatban a felperest a bizonyítási teherre, arra, hogy bármilyen okból őt terhelné az ügyelet létének bizonyítása. referens tanúvallomásának azon részlete, mely szerint „én nem tudok arról, hogy bármiféle egyeztetés lett volna erről felettestal” nem értékelhető annak cáfolataként, hogy felettes azt mondta volna a felperesnek, hogy oldják meg a dolgot. Így az, hogy munkáltatói tájékoztatás alapján a felperesnek engedélyt kellett volna kérnie, illetve nem vihetett volna el a telefont, nem nyert bizonyítást a per során. Az elsőfokú bíróság elfelejtette megemlíteni és értékelni, hogy az alperes több esetben úgy nyilatkozott, hogy a felperes tájékoztatva lett arról, hogy a telefon nem vihető el az irodából, azonban ezt a lefolytatott bizonyítás adatai nem igazolták.

[44] Tévesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az adatokat hiányosan szolgáltatotta és ezen adatokat utóbb felettes pótolta. Ezt egyedül felettes tanúvallomása tartalmazza, ugyanakkor sem igazgatóhelyettes, sem tanúl nem erősítette meg és azt - felperesi kérés ellenére - az alperes sem igazolta akár egy e-mail becsatolásával. igazgatóhelyettes tanúvallomásának értékelésekor nem lehet figyelmen kívül hagyni azt, hogy jelenleg is az alperes alkalmazásában áll, ennek megfelelően feltehetően nem tesz olyan nyilatkozatot, ami az alperes érdekeivel ellentétes lenne. A bíróságnak a gyakorlatból tudnia kell, hogy egy alkalmazottól nem várható el teljes mértékben érdektelen nyilatkozat. Egyébiránt az elsőfokú bíróság már az idézésben felhívta a tanút, hogy a vonatkozó iratokat vigye magával, az erre vonatkozó levelezést azonban nem vitte magával a tanú, melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott értékelni. igazgatóhelyettes önmagában is ellentmondásba keveredett, mert nem emlékezett a kapcsolódó telefonos egyeztetésre, holott ez a levelezésből is egyértelműen kitűnik. Tévesen állította azt is, hogy tanúl volt a megkereső, a becsatolt levelezésből azonban kitűnik, hogy a megkeresést ő maga küldte felettes részére, melyet tanúl tanú is megerősített. Kérte értékelni, hogy tanúl, igazgatóhelyettes és felettes jelenleg is az alperes alkalmazásában állnak.

[45] Az alperes nem bizonyította, hogy a felperest tájékoztatta volna arról, hogy adatszolgáltatás esetén a vezető jóváhagyása szükséges. A felperesnek továbbra is az az álláspontja, hogy az alperes részéről nem volt elvárás minden egyes munkafolyamat jóváhagyatása. referens tanú elfogulatlansága kapcsán pedig nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy egy vízilabda egyesületnél dolgozott, ahol szerencsés „jóban lenni” a szakági szövetséggel. A tanú bár olvasta az szmszt-t, nem tudott egyértelműen arra válaszolni, hogy azon követelmény, hogy egyeztet a felettesel, milyen dokumentumban van leírva. 2020. januárjában az EB-n dolgozott, nem a irodán. Elképzelhető, hogy az egyeztetéssel kapcsolatos munkáltatói elvárás csupán a felperes jogviszonyának megszűnését követően lett a munkavállalók tudomására hozva. felettes 2021. január 21-i tárgyaláson előadta, hogy az első munkanapon szóban közölte, hogy mindenről tudnia kell. Ezt a közlést azonban cáfolja felettes azon levele, mely szerint „a jövőben ha én kiadok egy feladatot, azt én is szeretném visszakapni, mivel szeretném leellenőrizni”. Hivatkozott arra, hogy a levelezésben benne volt felettes is, ez ellentmond igazgatóhelyettes nyilatkozatának, miszerint jellemzően a vezetőől érkezik vissza a válasz.

[46] Hivatkozott arra, hogy az adatszolgáltatás egyébként sem volt lezárva, amennyiben bármilyen további adat lett volna szükséges, úgy azt a kijelölt határidőn belül teljesíteni lehetett. A felperes a válaszban címzettként szerepeltette a közvetlen felettesét is, így ő értesült az elvégzett feladról. igazgatóhelyettes és tanúl is úgy nyilatkozott, hogy a feladat teljesítésre került.

[47] felettes perbeli SMS üzeneteinek, leveleinek hangvételéből kétséget kizáróan megállapítható, hogy személyes ellentét volt a felperes és közte, a vezetői pozíciója semmiképpen nem hatalmazza fel, hogy olyan hangvétellel kommunikáljon a munkavállalóval, ahogyan azt ő tette. A személyes ellenszenvet, valamint azt a tényt, hogy

felettes jelenleg is az alperes alkalmazásában áll, mindenképpen értékelnie kellett volna az elsőfokú bíróságnak, de erre nem található utalás az ítéletben.

[48] Hivatkozott arra, hogy a felperes munkaszerződésének VII.1.B. pontja tartalmazza azt, hogy az alperes jogosult hátrányos jogkövetkezmény alkalmazására, ez lett volna a perbeli esetben elvárható magatartás, amennyiben valós is a kötelezettségszegés. Hivatkozott továbbá arra, hogy a közvetlen felettes írásban figyelmeztette a felperest erre a hibára, így a felmondás a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

[49] A sérelemdíj kapcsán előadta, hogy a felperes közvetlen felettése nem csak a felperesnek írt levelet, hanem egyéb címzetteknek is, melynek célja az volt, hogy a felperes rossz hírét keltse, őt lejárassa a kollégái, más vezetők előtt. A vezető mondandója becsületsértő, és nem csupán a munkahelyi hangulatot rombolta, hanem a felperes munkahelyi tekintélyének a csorbításához is vezetett. A levelezésben szereplő stílus, kijelentések becsületsértőek, a felperes társadalmi értékelésének befolyásolására is alkalmasak, mivel a közvetlen felettes más munkavállalók, vezetők előtt is degradáló kifejezéseket használt vele kapcsolatban. E körben hivatkozott tanúl tanúvallomására, aki elmondta, hogy a levelezésnek a stílusa nem olyan volt, ami azon személyekre tartozott volna, akik mind részt vettek ebben a levelezésben.

[50] Előadta, hogy egyértelműen joggal való visszaélés történt, az intézkedés felettes ellenszenvén alapult, ami felettes házastársa és a felperes közötti konfliktus miatt alakult ki. Ez az ellenszenv volt az oka a felperes munkaviszonyának megszüntetésének. Ezt igazolja, hogy 2019. novemberében felettes még az EB-n való munkavégzést ajánlotta a felperesnek. Ezt követően romlott meg a kapcsolat felettes férje és a felperes között, melynek bizonyítékeként a felperes 2021. január 20-án becsatolta felettes férjének e-mailjét.

[51] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy a jogellenesen beszerzett hangfelvétel meghallgatása nem volt szükséges az eljárásban, tekintettel arra, hogy a hangfelvétellel bizonyítani kívánt tények az eljárás során megismert tanúvallomásokkal kerültek alátámasztásra. Jogellenes bizonyíték perben történő felhasználására akkor van lehetőség, ha a bizonyítéktól más módon be nem szerezhető adatok kerülhetnek megismerésre. Így a hangfelvétel meghallgatása szükségtelennek bizonyult.

[52] Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felmondásnak nem képezheti akadályát a munkavállaló magatartása. Az írásbeli felmondás rendelkezésre állt, melyet a felperes nem kívánt elolvasni. Ebből kifolyólag nincs jelentősége, hogy az indokok ismertetésében meddig jutott el a munkáltatói jogkör gyakorlója, pontosan mely indokok kerültek ismertetésre, mert az írásbeli felmondás tartalmazott minden indokot, amelynek átvétele és aláírása a felperes által elismerten megtagadásra került.

[53] Bizonyossá vált a per során, hogy a vezetékes telefont helyettesítő mobiltelefon nem otthoni használatra volt kihelyezve. Valamennyi tanúvallomás egyező volt a tekintetben, hogy a mobiltelefon nem volt elvihető a versenyirodáról. Senki nem rendelt el otthoni telefonos ügyeletet, amelyhez nélkülözhetetlen lett volna a felperes részéről a mobiltelefon hazavitele. Egyértelműen nem szolgálta a szövetség érdekét a felperes által előadott home office alatti ügyelet, ahogy elrendelve sem lett ilyen. Az ügyeletes telefonszám közzététele csupán annyit jelentett, hogy azon a számon lehet a szövetséget elérni az ünnepi időszakban. Ezen túl a felperes közvetlen felettese kérésével, hogy haladéktalanul vigye vissza a telefont a szövetség székhelyére, vitába szállt és csak többszöri kérésre volt hajlandó az utasítást teljesíteni. A perben igazolódott, hogy a felperes nem együttműködő, a felettes utasításait nehezményezve, azzal ellenkezve hajtja végre: a felettese a felperest egyértelműen utasította, hogy haladéktalanul vigye vissza a telefont, mely utasítással a felperes vitatkozni kezdett.

[54] A per során megállapítást nyert a tanúvallomások egyezősége alapján, hogy a napi rutinfeladat ellátása nem szorult felettesi jóváhagyásra, azonban helyben szokásos elvárás volt, hogy a rutintól eltérő feladatokat a felettes ellenőrizze, jóváhagyja. Ezt igazolta felettes és referens tanúvallomása. A hiányos e-mail kiküldését nem kérte a felperestől senki, a feladat mindösszesen annyi volt, hogy a felperes gyűjtse össze a kért adatokat. A felettes nem adott engedélyt arra, hogy a felperes hiányosan közvetlenül küldje meg az adatokat a kérelmezőnek. Az, hogy tanúl nem emlékezett arra pontosan, hogy kitől kapta meg helyesen a kért adatokat, nem bizonyítja azt, hogy felettes tanúvallomása valótlan lenne.

[55] Az adatszolgáltatás a felperes részéről nem volt teljes körű. Teljes körű lehetett volna, amennyiben a félig elkészített adatszolgáltatást visszaküldi felettesének, hogy ő azt befejezhesse.

[56] A felperes valamennyi meghallgatott tanú elfogultságára hivatkozik, a tanúk azonban a bírói kérdésre úgy nyilatkoztak, hogy nem elfogultak és tudnak objektív tanúvallomást tenni. Minden tényt és körülményt mérlegelt a bíróság. A bíróság lehetőséget biztosított a felperesnek is, hogy további kérdéseket intézzon a tanúhoz. Így amennyiben a nyilatkozat ellentmondásos volt, úgy annak feloldozására kérdéseket intézhetett volna a tanúhoz, melyre nem került sor. Egyébiránt a tanúvallomások az alperes álláspontja szerint nem voltak ellentétben egymással. A felperes által előadottak nem bírnak relevanciával az ügy érdemét tekintve.

[57] A felperes megalapozatlanul hivatkozik arra, hogy felettes degradáló, becsületsértő kifejezéseket használt. Az, hogy egy munkavállaló a felettesével ismétlődő jelleggel vitába száll, a felettes utasításait nem tartja be, utasítás nélkül végez munkát, maga után vonhatja, hogy a felettes nem baráti hangvételben jelzi újabb felmerülő problémáit. felettes nem tanúsított olyan hangvételt, ami sérelmezhető lenne. Az eljárás során bebizonyosult, hogy maga a felperes ment végig az alperes irodáin és mesélte el mindenkinek a felmondás tényét.

[58] felettes igazmondási kötelezettségre kötelezés mellett nyilatkozott arról, hogy semmilyen személyes ellentéte nem volt a munkavállalóval. Ennek megdöntésére a felperes egyetlen bizonyítékot sem tudott felmutatni. A felperes személyes meghallgatása során került tisztázásra, hogy a joggal való visszaélés nem valósult meg, hiszen a felperes és felettes férje jó viszonyban váltak el egymástól. Bírói kérdésre a felperes személyesen nyilatkozott úgy, hogy a joggal való visszaélést nem tudja alátámasztani. A felperesnek kellett volna az állításai valóságát bebizonyítani, amit azonban elmulasztott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokolása

[59] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[60] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával érdemben helyes döntést hozott, melyet a másodfokú bíróság a Pp. 383.§ (2) bekezdése és a 386.§ (4) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - hagyott helyben.

[61] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet szükségtelen megismétlése nélkül a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[62] Megalapozatlanul kifogásolta a felperes fellebbezésében a hangfelvétel felhasználásának elmulasztását.

[63] A felmondás a Pp. 325.§ (1) bekezdés d) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül, mivel az okiratot a jogi személy képviselőjére jogosult személy a rá vonatkozó szabályok szerint megfelelően aláírta. A (3) bekezdés szerint a teljes bizonyító erejű magánokirat az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyító erővel bizonyítja, hogy az okirat aláírója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetve elfogadta vagy magára kötelezőnek ismerte el. Az (5) bekezdés úgy rendelkezik, hogy ha a teljes bizonyító erejű magánokiraton szereplő aláírás valódisága nem vitás vagy bizonyított, az aláírást vagy a bélyegzőt megelőző szöveget az ellenkező bizonyításáig meg nem hamisítottak kell tekinteni, kivéve, ha az okiratnak olyan rendellenességei vagy hiányai vannak, amelyek e vélelmet megdöntik. Nem volt vitatott, hogy a felmondáson a főtitkár aláírása szerepel, azaz az okirat valódi. A valódi teljes bizonyító erejű magánokirathoz fűződő törvényi vélelem a hamisítatlanság vélelme, mellyel szemben az okirat hamisságát állító felperesnek kellett bizonyítani azon állítását, hogy az írásbeli felmondás nem tartalmazta a mobiltelefonnal kapcsolatos felmondási indokot

(BH2005.113.). Erre tekintettel a felperes megalapozatlanul hivatkozott a nem megfelelően meghatározott bizonyítási érdekre.

[64] Az Mt. 24. § (1) bekezdése szerint a közlés akkor is hatályos, ha a címzett az átvételt megtagadja. A nem vitatott peradatok szerint a felperes a felmondás átvételét megtagadta, a felmondást tartalmazó okiratot az alperes kérése ellenére nem kívánta átvenni és elolvasni. Ezért közömbös, hogy munkatárs¹ jegyzőkönyvet aláíró tanú nem volt jelen a megbeszélésen, mivel a megtagadás ténye nem volt vitatott. A következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint a felmondás, mint egyoldalú írásbeli jognyilatkozat közöltnek minősül, ha az irat átadása annak tartalma megismerését biztosító módon történik. A közlés megtörténtét, illetve a közlés hatályosulását nem érinti, ha felmondásban foglaltakat a címzett nem fogadja el, a jognyilatkozatot nem írja alá, az iratot nem viszi magával (BH2020.182) A munkavállaló azzal, hogy megtagadja a felmondás átvételét, önmagát fosztja meg a jogorvoslati határidő megismerésének lehetőségétől (BH2021.22). Ez megfelelően irányadó a felmondás indokai tekintetében is.

[65] A felperes arra kérte a hangfelvétel meghallgatását, hogy a közölt jognyilatkozat nem tartalmazta a mobiltelefon elvitelével kapcsolatos indokot. E tekintetben helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az, hogy a szóbeli tájékoztatáskor mi hangzott el, nem bír különösebb jelentőséggel, az ugyanis pusztán egy tájékoztatásnak minősül, a jognyilatkozatot maga a felmondás tartalmazta, amely átvételének megtagadásával a felperes magát fosztotta meg attól, hogy megismerje annak indokait helyben. Egyébiránt azonban munkáltatói jogkör gyakorló tanúvallomásában egyértelműen megerősítette, hogy az okirat, amit át kívántak adni, mind a három indokot tartalmazta. felettes tanúvallomásában pedig elmondta, hogy őt úgy tájékoztatták, hogy a mobiltelefonnal kapcsolatos indok is a felmondás indoka. munkáltatói jogkör gyakorló közölte vele, hogy a felperes munkaviszonyát meg fogják szüntetni, mert nem töltötte le a munkaidejét, említette a TAO adatszolgáltatással kapcsolatos kifogást, valamint a mobiltelefonos indokot is. Kétségtelen, hogy az alperes ellentmondásos nyilatkozatokat tett a per során a tekintetben, hogy mind a három felmondási indokot közölték-e a szóbeli tájékoztatás alkalmával a felperessel vagy sem, illetve hogy maguk a tanúk sem emlékeztek már erre konkrétan, de a peres eljárás során később már az alperes elismerte, hogy lehetséges, hogy a mobiltelefonnal kapcsolatos indokot a szóbeli tájékoztatás alkalmával nem közölték. Mindennek azonban nem volt jelentősége tekintettel arra, hogy a felmondás indokait összefoglaló szóbeli tájékoztatás teljeskörűségére nincs jogszabályi kötelezettség. Az önmagában egy tájékoztatásnak minősült és önmagában abból, hogy a szóbeli tájékoztatásból kimarad esetleg valamely felmondási indok, nem lehet levonni azt a következtetést – figyelemmel a bizonyítási eljárás adataira és a teljes bizonyító erejű magánokirathoz fűződő törvényi vélelemre – hogy a hivatkozott indok nem volt a felmondás indoka. A tanúvallomások (munkáltatói jogkör gyakorló, felettes) egyébiránt igazolták, hogy a felmondás tartalmazta mindhárom indokot.

[66] Utal továbbá a másodfokú bíróság arra, hogy a felperes a hangfelvételt a jelenlévők tudta és hozzájárulása nélkül készítette. E tekintetben irányadó a Pp. 296. § (1) bekezdése, ami általános jelleggel tiltja a jogsértő bizonyítási eszköz perben való felhasználását. A Pp. 269. § (4) bekezdése ugyan kivételesen biztosítja a jogsértő bizonyítási eszköz felhasználásának lehetőségét, e tekintetben azonban mérlegelési szempontokat határoz meg,

melyek között előírja az eset összes körülményeinek figyelembevételét, a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok súlyát, a jogsértő bizonyíték tényállás felderítésére gyakorolt hatását, a jogsérelemmel érintett jogi érdeket és a jogsérelem sajátosságát és mértékét. Mindezek alapján helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a tekintetben, hogy a jogsértő bizonyíték tényállás felderítésére gyakorolt hatására és az egyéb bizonyítékokra is figyelemmel szükségtelen volt a hangfelvétel felhasználása.

[67] A mobiltelefonnal kapcsolatos indok kapcsán tévesen állította a felperes, hogy a Pp. 522. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alperesnek kellett volna bizonyítani mind a telefonra vonatkozó tájékoztatás, szabályozás meglétét, mind annak tartalmát. Az Mt. 6. § (1) bekezdése szerint a munkaszerződés teljesítése során - kivéve, ha törvény eltérő követelményt ír elő - úgy kell eljárni, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Az általános magatartási követelményekről nem kell tájékoztatni a munkavállalót, a munkavállaló ugyanis az adott helyzetben általában elvárható magatartás tanúsítására köteles. A következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint munkáltatói szabályzat nélkül is megállapítható a kötelezettségszegés, ha a munkavállaló nyilvánvaló általános magatartási követelményeket sért meg. Belső utasítás vagy szabályzat hiánya nem mentesíti a munkavállalót az általános magatartási normák, elvárások és a munkáltatónál érvényesülő gyakorlatnak a betartása alól (BH 2016/12/M28., Mfv.I.10.066/2016/6.).

[68] A másodfokú bíróság szerint teljesen egyértelmű, hogy a munkavállaló munkaeszközt önhatalmúlag nem vihet el a munkáltatótól. Nyilvánvalóan ilyennek minősül a nem a munkavállaló használatába adott mobiltelefon, mely a munkáltatónál a korábbi vezetékes telefont helyettesíti. Annak hozzájárulás nélküli elvitele már önmagában is lényeges kötelezettségszegés. Utal arra a másodfokú bíróság, hogy a peres iratok között elfekvő, a felperes által 2019. augusztus 7-én aláírt Informatikai Szabályzat (keresetlevél melléklete) is rögzíti, hogy az informatikai eszköz rendelkezésre bocsátásáról és az informatikai eszközzel kapcsolatos valamennyi kérdésről a munkáltató jogosult dönteni. A szabályzat 4. pontja tartalmazza a mobiltelefon használatát, mely kapcsán ugyancsak rögzíti, hogy arról a munkáltató jogosult dönteni. Így megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes nem bizonyította a szabályzatot, illetve annak tartalmát. A másodfokú bíróság szerint az alperesnek mégcsak szabályzatot sem kellett volna biztosítani, mert külön tájékoztatás nélkül is nyilvánvaló, hogy a munkavállaló munkaeszközt önhatalmúlag nem vihet el a munkahelyről. Emellett azonban referens tanúvallomásaiban egyértelműen akként nyilatkozott, hogy nem lehetett hazavinni a telefont. Ezt felettes is egyértelműen megerősítette, elmondta, hogy a telefont az alperest a vezetékes telefon pótlására rendszeresítette, így azt nem lehetett elvinni.

[69] Ezen túlmenően helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a mobiltelefon elvitele szükségtelen volt: az otthoni ügyelet, bár korábban felmerült, végül nem került elrendelésre, erről ugyancsak a felperes önhatalmúlag rendelkezett. Különösen kifogásolható, hogy a felperes úgy vitte el magával december 16-án a mobiltelefont, hogy december 17-22-ig szabadságon volt, majd önhatalmúlag rendelkezett annak átirányításáról, ami egyértelműen költségigényt keletkeztetett. A felperes a 14. számú jegyzőkönyvben elismerte, hogy „kétségtelen, hogy a telefonnal kapcsolatos megoldást nem jeleztem a tanú felé.” Megalapozatlanul hivatkozott arra a felperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság

nem tájékoztatta e vonatkozásban a rá háruló bizonyítási érdekről. A hatályos Pp. a bizonyítási tájékoztatási kötelezettséget az anyagi pervezetés körében a korábbi Pp-nél lényegesen szűkebb körben írja elő, akkor, ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli [Pp. 237.§ (2) bek.]. Ez alapján az elsőfokú bíróság nem mulasztott: az ügyelet elrendelése nem volt lényeges tény, mert még annak fennállása esetén sem jogosult a felperes a munkahelyi telefont önhatalmúlag és hozzájárulás nélkül elvinni, figyelemmel arra is, hogy az Mt. 51. § (1) bekezdése szerint a munkáltató köteles - a felek eltérő megállapodása hiányában - a munkavégzéshez szükséges feltételeket biztosítani. Másrészt a felek között nem volt vita abban, hogy az ügyelet elrendelése tekintetében a Pp. 265.§ (1) bekezdése szerint a felperest terheli a bizonyítás.

[70] A becsatolt levelezésből is kitűnik, hogy a felperes felettese többször megismételt egyértelmű utasítását, hogy a mobiltelefont vigye vissza, nem fogadta el, annak indokoltságával, célszerűségével vitába szállt és még azt követően is alternatív megoldást ajánlott, hogy a felettese teljesen egyértelművé tette a mobiltelefon visszaszolgáltatására vonatkozó utasítását és hogy befejezte a vitát. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ez is lényeges kötelezettségszegés volt. Alaptalanul állította a felmondás okszerűtlenségét a felperes, helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mindez a másfél hónappal későbbi felmondás okszerű indokálul szolgálhatott.

[71] felettes tanúvallomásának elején ugyan valóban nem rögzítette az elsőfokú bíróság a tanú elfogulatlanságára, érdektelenségére vonatkozó nyilatkozatát, de a felperes maga sem állította, hogy a tanúval perben vagy rokonságban állna, mindösszesen a tanú ellenszenvére hivatkozott, amelyet azonban a tanú saját személyére vonatkozó, illetve a házastársára vonatkozó vallomása egyértelműen cáfol. felettes tanúvallomásában ugyanis hosszan részletezte a felperes és férje közötti kapcsolatot, előadta, hogy a férje és a felperes már már barátinak mondható kapcsolatában szeptemberben volt egy kisebb fennakadás, amiben ő semmilyen módon nem mélyedt el, a férje éppen hogy csak említette, de egy felnőtt férfi, meg tudja oldani a problémáit. Külön kifejtette, hogy a férje nem volt dühös, nem haragudott a felperesre, és úgy tudja, hogy végül ezt a problémát meg is oldották. December elején merült fel egy újabb helyzet, ami konfliktust generált közöttük, de ekkor sem látott semmi olyat a férjén, ami miatt haragudna a felperesre. Azt gondolta, hogy ők ezt már lezárták. Ebből, valamint a tanúvallomás összességéből egyértelműen kitűnik, hogy a tanú nem volt elfogult és nem volt érdekelt, és ezt egyéb bizonyítékok sem cáfolták. Az pedig, hogy a felettes a munkavállaló utasítást megkérdőjelező, azt vitató nyilatkozataira erőteljes és határozott hangnemben kommunikál, a tanúvallomás érdekeltségét nem igazolja.

[72] A tanúk egyértelműen nyilatkoztak a irodán kialakult gyakorlatról, mely szerint nem minden ügyben, csak a nem rutin ügyekben kellett a felettesel egyeztetni és jóváhagyatni a feladatot a felperessel, melyet a felperes egyértelműen elmulasztott. referens, akinek már nem áll fenn a munkaviszonya az alperessel, többször is megerősítette, hogy egyértelmű és értelemszerű volt, hogy egyeztet a felettesel az érdemi munkák tekintetében, egyszer sem küldött ki felettesi jóváhagyás nélkül elvégzett feladatot és ez a többiek számára is nyilvánvaló volt. Önmagában a felperes azon hivatkozása, hogy a tanúnak „szerencsés jóban lenni a szakági szövetséggel”, tények nélküli általánosító feltevés, mely a tanú vallomását

nem cáfolja. Az Mt. 17. § (1) bekezdése szerint a munkáltató a 15-16. §-ban meghatározott jognyilatkozatait általa egyoldalúan megállapított belső szabályzatban vagy egyoldalúan kialakított gyakorlat érvényesítésével (a továbbiakban együtt: munkáltatói szabályzat) is megteheti. Az egyértelművé tett gyakorlatot felettes és referens tanúvallomása is megerősítette. A másodfokú bíróság szerint is az adott helyzetben általában elvárható magatartás az lett volna, hogy ha a feladatot a munkavállaló nem tudja hiánytalanul teljesíteni, akkor felletteséhez fordul iránymutatásért.

[73] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adatszolgáltatás hiányosságai a felperes saját leveléből, de a tanúvallomásokból is megállapítható. felettes és igazgatóhelyettes egyértelműen nyilatkoztak, hogy utólag a hiányos részeket felettes pótolta. Önmagában az, hogy tanúl konkrétan arra már nem emlékezett, hogy kitől kapta meg a hiánypótlást, jelentőséggel nem bír.

[74] A felperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a bizonyítás eredményének mérlegelését. A Pp. 279.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és a meggyőződése szerint bírálja el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és az alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

[75] A másodfokú bíróság nem észlelt a tanúvallomások között a lényeges tények tekintetében olyan ellentmondás, ami feltétlenül szükségessé tette volna a szembesítést. A tanúvallomások apró, jelentéktelen kérdésekben különböztek egymástól és a tanúk vallomásaiból egyértelműen kitűnt, hogy annak oka az időmúlás, illetve az, hogy nem releváns körülményeket nem jegyeztek meg. A felperes egy-egy apró pontatlansággal kívánta a tanúvallomásokat cáfolni. A tanúk az ügy megítélése szempontjából lényeges kérdésekben egyező tanúvallomást tettek. A tanúk nyilatkoztak az érdektelenségükről és elfogulatlanságukról, a következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint önmagában az, hogy a tanú munkaviszonyban áll az alperessel, az elfogultságát, érdekeltiségét nem igazolja. A munkáltatóval fennálló munkaviszony egymagában nem ad alapot annak megállapítására, hogy a tanú nyilatkozata elfogult (Mfv.I.10.039/2008/4.). A tanúvallomások konkrét tartalma sem támasztott alá ilyen körülményt. Arra, hogy a tanúk ismerték a periratokat, nincs adat, de erre a felperes is csak a fellebbezésben hivatkozott. A felperes nem adott elő olyan körülményeket, ami a tanúvallomások valóságtartalma tekintetében kételyeket ébresztene, hivatkozásai pusztá feltételezések voltak.

[76] Helytállóan értékelte azt is az elsőfokú bíróság, hogy nem minősített kötelezettségzegésről volt szó. Ugyanakkor mindkét felmondási indok igazolta, hogy a felperes megsértette az Mt. 6.§ (1) bekezdését, valamint az 52.§ (1) bekezdés c) pontja

szerinti kötelezettségét, nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, munkáját nem az általában elvárható szakértelemmel és gondossággal, a munkájára vonatkozó szabályok, előírások, utasítások szerint végezte. Az alperes nem alkalmazott sem írásbeli figyelmeztetést, sem hátrányos jogkövetkezményt a felperessel szemben, ezért a felmondás nem ütközött a kétszeres értékelés tilalmába. A közvetlen felettes levele a mindennapos munkavégzés során történő tájékoztatást és a jövőre nézve egyértelmű utasítást tartalmazott, az nem értékelhető a bírói gyakorlat szerinti írásbeli figyelmeztetésnek, egyébiránt nem is a munkáltatói jogkör gyakorlójától származik.

[77] A következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint nem teszi lehetővé a törvény a jogszabályban meghatározott tiltó, illetve korlátozó szabályokba nem ütköző felmondás megtámadását a vázolt körön kívül eső méltányossági szempontok alapján, mert ez a jogbiztonsággal nem férne össze. A jogszerű munkáltatói felmondást tehát pusztán az eset méltányosságát igénylő körülményei alapján nem lehet hatálytalanítani (MK. 95.).

[78] Helytállóan állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a tanúvallomások kifejezetten cáfolták a joggal való visszaélést. A felmondásról döntő, munkáltatói jogkört gyakorló munkáltatói jogkör gyakorló tanúvallomásában elmondta, hogy ő döntött a munkaviszony megszüntetéséről, melynek legfőbb indoka az volt, hogy a felperes a munkaidőt nem töltötte ki, de ezen felül a korábban említett levelezés és a mobiltelefonnal kapcsolatos eset volt, ami megalapozta a munkaviszony megszüntetést. felettes véleményét nem kérte ki abban, hogy megszüntesse-e a munkaviszonyt, kizárólag azt kérdezte meg tőle, hogy a felperes milyen munkakört tölt be az alperesnél és pótolható-e. felettes ezzel egyező tanúvallomást tett, amikor elmondta, hogy ezen felmondási indokokról tájékoztatta Kollár felettes neve és a döntés meghozatalában semmilyen szerepe nem volt, a véleményét sem kérték ki. Rögzítette továbbá, hogy a férje és a felperes közötti konfliktus semmilyen összefüggésben nem állt a felperes munkaviszonyának megszüntetésével. A konfliktusról a munkáltatói jogkör gyakorlója a felmondás meghozatalakor nem is tudott, az tehát nyilvánvalóan nem lehetett a felmondás indoka.

[79] A mobiltelefonnal kapcsolatos levelezés kizárólag a közvetlen felettes és a felperes között zajlott, az a másodfokú bíróság szerint még különösebben indulatos hangneműnek sem tekinthető, figyelemmel arra, hogy a felperes többször is nyíltan és egyértelműen megtagadta a munkáltatói utasítás teljesítését, becsületsértő semmiképpen sem volt.

[80] A TAO adatszolgáltatással kapcsolatos levelezésbe valóban több személy is szerepelt, e körben azonban lényeges, hogy csak azon személyek részére került megküldésre a levél, akik az adatszolgáltatással kapcsolatban érintettek voltak, így a TAO irodavezető, az irodavezető-helyettes, a munkáltatói jogkör gyakorlója, a felperes és közvetlen felettese. A felettes a levélben a jövőbeli munkavégzés tekintetében a TAO irodára is tartozó elvárásokat fogalmazott meg, ezért ezen munkavállalók címzettként való feltüntetése nem sértett jogszabályi előírást. A levelezés hangvétele a munkahelyi viszonyok között is elfogadható figyelemmel annak körülményeire. A levél becsmérlő kifejezéseket, sértő, valótlan tényeket nem tartalmazott, személyiségi jogi sérelmet nem valósított meg.

[81] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján helyben hagyta.

Záró rész

[82] A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésén alapul.

[83] A felperes a munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a tárgyi költségfeljegyzési jogos perben a le nem rótt fellebbezési illeték viselése alól a Pp. 95. § (1) bekezdése alapján mentesül.

[84] A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[85] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2022. október 11.

dr. Vajas Sándor

a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária

előadó bíró

dr. Kovács Edit

bíró